

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Úvahy žáků 8. A

Co je to deprese?

Sára Cynková

Deprese není špatná nálada. Je to duševní nemoc, kdy jste zaseknuti v tomto stavu mysli. Zvyknete si nosit společenskou masku a žijete dál mezi ostatními lidmi, protože máte pocit, že to musíte dělat. Řeknete si, že to dělají i ostatní. Všechna spokojenost je pryč. Malé věci, které vám přinášely radost, jsou nyní k ničemu. I ten nejlehčí úkol se stává obtížným. Postrádáte motivaci. Proč se nadále snažit, když vás už nic nečiní šťastným. Díky tomu se cítíte ještě bezcenněji. Dny se stávají nerozeznatelnými.

Při pohledu na budoucnost cítíte strach a beznaděj. Ponoříte se ještě hlouběji do sebe. Únava je čím dál tím víc vyčerpávající, až si na to zvyknete a o nocích místo spánku přemýšlíte o věcech, za které se stydíte, že jste je udělali nebo jste naopak sami na sebe naštvání za to, co jste neudělali.

Existuje část vás, která chce dát všechno do pořádku. Je to krátkodobé. Nevěříte v sebe. Víte, že to nebude fungovat. Odtahujete se každým dnem víc a víc od rodiny a přátel. Samota vás nutí přemýšlet o vašem smyslu života. Přemýšlíte, jestli je ještě něco, co vás naplňuje, co nebo kdo vám ještě dokáže udělat úsměv na tváři, ale zjistíte, že je tady bílý šum, jen... tíha plnící vaši mysl a šířící se po celém vašem těle.

Máte pocit, jako byste už nikdy neměli být šťastní. Před očima vidíte, jak ztrácíte ty, na kterých vám nehorázně záleží, a nemůžete s tím nic dělat. Cítíte se bezmocní. Víte, že další bolest už v sobě neunesete. Cítíte se ztracení a nevíte, jak pokračovat. Nemáte místo, kterému byste mohli říkat domov. Přijde vám, jako by vás všichni nenáviděli.

Chtěli byste toho tolik říct. Slzy vám stékají po tváři. Nemůžete se nadechnout. Cítíte se chladněji, každým dnem. Cítíte, jak šlíte. Přejete si odejít. Vzít si život, nevrátit se zpět.

Otázky, jestli to máte udělat, se změni na „Jak to udělat?“ Nemůžete uniknout. Všechno se zhoršuje. Vaše chuť k životu se vytrácí a vy si jen uvědomujete to, že nežijete, ale pouze existujete. Mohou se stát pouze dvě věci:

Požádáte někoho o pomoc, nebo se pokusíte spáchat sebevraždu.

Ach, ta sladká nevědomost!

Andrea Sušilová

Vlastně ani nevím, o čem psát, abych byla originální, když je okolo mě dalších dvacet lidí, co píšou o tom samém. Začnu u sebe: Když jsem byla malá, ani jsem nevěděla, jaká zvěrstva se kolem mě a nás všech dějí. Po pár letech jsem to zjistila a teď si říkám: Kde je ta sladká nevědomost? Teď už jako „velká“ holka vím, že internet je nebezpečnější, než kdejaký Bronx. Jedno špatné slovo, komentář i nevhodná fotka vám může zničit život. Je k breku, jak taková chyba může člověku zničit život.

Pro mě jakožto pro teenagera je lepší možnost přijít o život, než si ho zničit. Je to dost nepopulární názor, ale na mou obranu – kdo chce mít zničený život bez možnosti nápravy? Já osobně věřím, že v příštím životě bych měla šanci začít. Tohle je ale dost individuální.

Možná si myslíte, že píšu o něčem banálním, jako nějaká trapná či lživá pomluva, ale přímo myslím pornografii. Tohle je jedna z mnoha věcí, co můžou zničit život, sice mohou být i horší věci, ale toto je taková ta nejběžnější v třetím tisíciletí. Nepíšu 21. století, protože tohle potrvá ještě dlouho.

Teď ale pozitivněji, internet je užitečný. Neskutečně ulehčuje život a bez něj by se neobjevilo několik dalších milionů možností. Tohle nenávratně změnilo dobu. Je otázka, zda víc kladně nebo záporně. Tohle si rozhodneme my. Dnešní doba je tak extrémní, že si asi nikdo z nás nedokáže představit, jaké to bude za sto let, natož tisíc.

Já si myslím, že toto je poslední etapa. Když vezmeme v potaz globální problémy a to, jak jsou lidé na sebe zlí, musí si ubližovat a podobně, má tato společnost vůbec nějakou šanci? Je ironií, že lidé, co mají názor jako já, jsou výrazně mladší než lidé, co pořád věří. Má to svůj důvod. Ale proč? Protože ti mladší lidé tuto dobu znají, znají přemyšlení mladších, jejich chování, prostě vše potřebné. Ti starší skoro nic. Mají za to, že jsme jejich hodné děti. Ach, ta sladká nevědomost. Závidím.

Co dělat a jak žít bez internetu?

Monika Dao

Když se řeknou slova „internet a sociální sítě“, tak si každý z nás dokáže vybavit spoustu různých věcí. A co to vlastně je? V dnešní době víme, že se skrz internet můžeme dovídat nové věci, být v kontaktu se světem, sledovat různé trendy, poslouchat hudbu nebo si číst a určitě tam bude i hodně věcí týkajících se politiky a tak dále.

A mládež, ale samozřejmě i dospělí, používají aplikace, přes které mohou například sledovat své vzory, propagovat něco anebo jen jednoduše sdílet část svého života. Určitě každý z nás nějakou takovou aplikaci už někdy využil nebo o ní už někdy aspoň slyšel. V dnešní době jsou hodně používány například Instagram, Facebook, Snapchat, Pinterest a další. Některé z nich jsou velmi nakažlivé nebo dokážou člověka tak oblbnout, že každý volný čas jenom kontroluje a sleduje, kolik mu přibylo followers či kolik má lajků na jedné fotce na Instagramu.

Samozřejmě, celý internet i tyhle aplikace nám mohou přinést spoustu věcí, poznatky o světě, kde, co a jak vypadá. Jako kdybychom svět viděli přes růžové brýle a náhle, když se setkáme s realitou, tak buďto jsme od toho čekali víc a všechno nás to zklamalo, anebo to bude tak „WOW“, že nám spadne čelist.

Tak ještě abych shrnula, co všechno na internetu můžeme najít. Můžeme tam najít fotky a recepty na jídla s milióny filtry, které jsme si objednali, hlavně proto, ať máme zdokumentováno, že jsme to měli. Dozvídáme se tam o spoustě zajímavých věcí, které jsme dřív neznali, aplikace, které vám ukáží plno taháků, takzvané „Life Hacks“. A občas si člověk už neuvědomuje, kolik času na sociálních sítích a internetu tráví, že někdy přichází kvůli tomu o spoustu věcí, které ho čekají v realitě. Internet nám dá pocit pohody, nějaké uspokojování a vidíme v tom to, že díky internetu můžeme všechno. Že je na něm celý život. V dnešní době si už mnozí lidé bez internetu nedokážou vybavit, co mají dělat a jak žít.

Sociální sítě ulehčují komunikaci, ale mohou i ublížit

Markéta Odehnalová

Sociální sítě. Jsou to internetové stránky nebo aplikace, kde se může každý z nás zaregistrovat a stát se uživatelem některé z těchto sítí. Když se zaregistrujeme, tak získáme právo na vytvoření vlastního účtu s naším jménem, fotkou a dalšími osobními údaji. Účet bývá z pravidla chráněn heslem, které si uživatel volí sám. Pokud vyplníme všechny základní informace o sobě a zabezpečení, tak se můžeme začít spojovat s dalšími lidmi.

Sociální sítě se začínají stávat nejrozšířenějším způsobem komunikace po celém světě a napříč generacemi. Nejčastěji tyhle sítě používají děti pod 14 let, adolescenti, a dokonce i dospělí lidé. Účel sociálních sítí je se spojit s lidmi, kteří se dlouho neviděli nebo bydlí od sebe opravdu daleko. Dalším účelem může být i seznámení se s někým novým.

Dříve, když chtěly jít děti ven se svým dobrým kamarádem, musely znát jeho adresu, zazvonit a zeptat se, jestli může a chce jít. V dnešní době děti nikam chodit nemusí, stačí, když pošlou zprávu a odpovědi se dočkají za pár minut. Nebo když chtěl kluk požádat holku o číslo, vymýšlel různé způsoby, jak jí to říct. Napsat vzkaz jako vlaštovku? Napsat to na kus papírku? Nebo jí to říct osobně? Dnes už stačí poslat zprávu a skoro nic vymýšlet nemusíte.

Sociální sítě můžou lidi spojit, ale i rozdělit. Proto si musíme dávat opravdu pozor na to, co na internetu či sociálních sítí zveřejňujeme. Nikdy bychom neměli prozrazovat moc osobní věci, do budoucna toho můžeme opravdu litovat.

Co je posmrtní? A proč vlastně žijeme?

Adam Fubšo

Co se stane, až umřeme? Co je po smrti? To jsou otázky, na které se ptá snad každý, ale nikdo nedokáže se 100% jistotou tvrdit, že to ví, existují pouze domněnky. Mnoho lidí tvrdí (většinou na internetu), že když měli klinickou smrt, tak viděli sebe, jak například leží v sanitce z nějaké výšky, ale když jsem se na to zeptal tatky, řekl mi, že viděl při své klinické smrti pouze růžovou.

Další teorií je, že život je vlastně jen sen v našem reálném světě, kde vedeme úplně jiný život a úplně jinak vypadá, máme úplně jinou práci nebo dokonce i jiné schopnosti. Představte si, že se jednou probudíte v úplně cizí posteli a vedle vás leží vaše manželka s chapadly, třema očima a s růžovým čírem.

Poté máme křesťanskou teorii o posmrtném životě v ráji nebo pekle, kam se dostaneme za dobře nebo špatně odvedenou práci v našem světě. Kdo by přece nechtěl ležet na pláži, popíjet koktejl a vedle vás by byly nejkrásnější ženy z celého ráje. A kdo by zase chtěl tvrdě pracovat v pekle, váš nadřízený by byl Saddám Hussajn a každý večer byste museli sledovat zprávy s Jaroslavem Soukupem nebo se dívat na AZ kvíz s Alešem Zhořilem.

Ještě tu máme teorii, že náš pozemský život je nějaká hra nebo jakési simulace a snaží se nás připravit na náš hlavní život. A proč vlastně žijeme? Podle mě se musí stát nějaká věc, a když se nestane, děje se všechno, co se stalo, znovu, dokud věc nenastane.